

Warszawa, dnia 3 lipca 2017 r.

Sygn. akt VI Ka 1481/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Anita Jarzabek - Bocian

protokolant: sekretarz sądowy Monika Oleksy

przy udziale prokuratora Anny Radyno-Idzik

po rozpoznaniu dnia 3 lipca 2017 r. w Warszawie

sprawy A. I., syna A. i Z., ur. (...) w W.

oskarżonego o przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie

z dnia 26 lipca 2016 r. sygn.akt III K 902/13

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie do ponownego rozpoznania; zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. C. kwotę 516,60 zł obejmującą wynagrodzenie za obronę oskarżonego z urzędu w instancji odwoławczej oraz podatek VAT.

Sygn. akt VI Ka 1481/16

UZASADNIENIE

A. I. został oskarżony o to, że w okresie od 27 marca 2013 roku do dnia 2 kwietnia 2013 roku w W. przy ul. (...), w sklepie (...), działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z nieustalonymi sprawcami, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia w dniu 27 marca 2013 roku tabletu marki K. (...) o wartości 249 złotych oraz w dniu 2 kwietnia 2013 roku dwóch tabletek marki K. (...) o wartości 249 złotych, czym spowodował straty o łącznej wartości 747 złotych na szkodę (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. przy ul. (...), tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Wyrokiem z 26 lipca 2016 roku w sprawie o sygn. akt III K 902/13 Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie uniewinnił oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Powyższy wyrok zaskarżył apelacją prokurator w całości na niekorzyść oskarżonego i zarzucił obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a to art. 266 § 1 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k., polegającą na zaniechaniu przez Sąd wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy poprzez dopuszczenie przez Sąd dowodu z opinii biegłego antropologa jedynie w przedmiocie nagrania monitoringu z dnia 27 marca 2013 roku i pominięcie przy tym zapisów monitoringu z dnia 2 kwietnia 2013 roku, skutkujące błędem w ustaleniach faktycznych, polegającym na przyjęciu, że materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie pozwala na stwierdzenie, że oskarżony A. I. dopuścił się zarzucanego mu czynu, a w konsekwencji uniewinnieniu oskarżonego. W oparciu o tak sformułowany zarzut prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja prokuratora okazała się zasadna, a jej uwzględnienie musiało skutkować uchYLENIEM zaskarżonego wyroku i przekazaniem sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Słusznie prokurator zarzucił Sądowi I instancji, że ten nie wyjaśnił wszystkich istotnych okoliczności sprawy. Błędnie bowiem zlecił biegłemu z zakresu antropologii przeprowadzenie badań na okoliczność i w celu ustalenia, czy osoba przedstawiona na nagraniach i wydrukach wskazanych na płycie opisanej jako nagranie z dnia 27 marca 2013 roku to A. I., pomijając jednocześnie nagranie z dnia 2 kwietnia 2013 roku, podczas gdy zarzut aktu oskarżenia obejmował zachowania z 27 marca i 2 kwietnia 2013 roku. W tej sytuacji nie można uznać, że Sąd Rejonowy prawidłowo zastosował art. 5 § 2 k.p.k., albowiem nie podjął odpowiednich środków dowodowych w celu usunięcia wciąż istniejących wątpliwości. Z przepisu art. 5 § 2 k.p.k. wynika, że mają to być wątpliwości, „których nie usunięto w postępowaniu dowodowym”. Oznacza to, że sąd może sięgnąć do niej dopiero w sytuacji, gdy przeprowadzone zostanie postępowanie dowodowe – zgodnie z zasadami określonymi w art. 167 k.p.k. w postępowaniu sądowym, a następnie zostanie przeprowadzona zgodnie z regułami określonymi w art. 7 k.p.k. gruntowna analiza zgromadzonego w sprawie i przeprowadzonego zgodnie z art. 167 k.p.k. materiału dowodowego (Steinborn S., Grajewski J., Rogoziński P., Kodeks postępowania karnego. Komentarz do wybranych przepisów, LEX/el., 2016). Konfrontując argumentację przedstawioną w apelacji z materiałem dowodowym tj. przedmiotowym nagraniem z dnia 2 kwietnia 2013r. zgodzić się należy ze skarżącym, iż materiał ten nie jest obojętny dla całościowej analizy zebranych dowodów. Natomiast ocena na ile dowód ten przyczyni się do ustalenia lub weryfikacji osoby sprawcy, wpłynie na charakter wniosków opinii biegłego antropologa możliwa będzie dopiero po przeprowadzeniu dowodu z uzupełniającej opinii w powyższym zakresie.

Nie przesądzając zatem w niczym ostatecznego rozstrzygnięcia w sprawie, które jest tym bardziej trudne do przewidzenia z uwagi na braki dowodowe, wskazać należy, że zaskarżone orzeczenie jest dotknięte wadami uniemożliwiającymi wydanie orzeczenia prawomocnie kończącego postępowania w sprawie niniejszej. Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy, mając na uwadze powyżej poczynione uwagi, winien poddać gruntownej analizie materiał dowodowy ujawniony w toku rozprawy głównej, z tym jednak, iż koniecznym będzie jego uzupełnienie w kierunku wskazanym wyżej, a zatem poprzez dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego antropologa w celu ustalenia czy osoba przedstawiona na nagraniach i wydrukach wskazanych na płycie opisanej jako nagranie z dnia 2 kwietnia 2013r. to A. I.. Następnie tak zgromadzony materiał dowodowy Sąd Rejonowy podda ponownej wnikliwej analizie, rozważy wszystkie dowody w ich całokształcie i we wzajemnym powiązaniu, rozstrzygnie, którym z nich daje wiarę, a którym - i z jakiego powodu - jej odmawia. Dopiero zatem kompleksowa, wnikliwa ocena materiału dowodowego, posiadająca walory, o których była mowa wyżej, pozwoli Sądowi meriti wypracować przekonanie co do faktycznej podstawy rozstrzygnięcia tj. czy zawarte dowody pozwalają na uznanie winy czy są wystarczające, aby z kolei ostateczne stanowisko tego sądu w owej kwestii, mogło pozostać pod ochroną art. 7 k.p.k. Należy także raz jeszcze podkreślić, iż dopiero wyczerpanie inicjatywy dowodowej dla wyjaśnienia wątpliwości faktycznych daje możliwość sięgnięcia po art. 5 § 2 k.p.k. Sporządzając, zaś ewentualnie uzasadnienie wyroku, Sąd ten, zgodnie z regułami zawartymi w art. 424 k.p.k., przedstawi w nim, w sposób uporządkowany, jakie fakty uznał za ustalone, na jakich w tej mierze oparł się dowodach, a następnie, jakie wnioski wyprowadził z dokonanych ustaleń.

Na podstawie odrębnych przepisów Sąd zasądził na rzecz adw. K. C. kwotę 516,60 złotych tytułem wynagrodzenia za obronę oskarżonego z urzędu w instancji odwoławczej.

Z przytoczonych powodów Sąd Okręgowy orzekł jak na wstępie.